

DR. AVNO TOZILSTVO V LJUBLJANI
19. V. 1934

LJUBLJANSKI ŠKOFIJSKI LIST

Leto 1934.

Ljubljana, 15. maja 1934.

Štev. 4.

21.

Izredno sveto leto v 1900letni spomin našega Odrešenja: 1934—1935.

Vernikom ljubljanske škofije.

Na velikonočni ponedeljek so se zaprla sveta vrata v štirih glavnih rimskih cerkvah in s tem je bilo slovesno sklenjeno sveto leto v Rimu. Isti dan pa je sv. oče papež Pij XI. izdal naredbo,* ki v njej razglša katoličanom vsega sveta splošno sveto leto, ki traja od bele nedelje letos, pa do bele nedelje leta 1935.

Neštete so bile množice, ki so v pravkar zaključenem svetem letu priromale v Rim in tam v iskreni pobožnosti in v duhu spokornosti dobile popolni odpustek. Vendar večina katoličanov ni mogla priti v Rim in si ni mogla pridobiti velikih zakladov milosti svetoletnega odpustka. Zakladi milosti, katere upravlja sv. Cerkev, pa so za vse na razpolago, zato je sv. oče raztegnil izredno sveto leto na ves svet, da bi si vsak katoličan mogel pridobiti izredni svetoletni odpustek. Saj lepše ne moremo Jezusu, našemu Odrešeniku, dokazati hvaležnosti kakor s tem, da sprejememo milosti, ki nam jih je zaslužil s svojim trpljenjem in svojo smrtjo na križu.

Sveto leto je čas molitve in pokore. Z molitvijo in spokornim obiskom cerkva moremo dobiti odpustek. Pogoji, po katerih se more dobiti svetoletni odpustek, so: sv. spoved in sv. obhajilo ter obisk cerkva in gotove, natančno določene molitve; a sv. oče nas resno in vneto opominja, naj poleg tega vse leto mnogo molimo in žrtvujemo po njegovem namenu. Nameni sv. očeta pa so sledeči:

1. da bi katoliška Cerkev povsod uživala svobodo, ki ji po božji volji gre in v kateri more svoje zveličavno poslanstvo nemo-teno vršiti med vsemi narodi;

2. da bi med vsemi narodi zavladal mir, soglasje in blagostanje v pravem pomenu besede;

3. da bi misijonsko delovanje srečno napredovalo in rastlo in da bi se vsi odpadniki vrnili v eno čredo Kristusovo.

4. Prav posebno pa opozarja sv. oče na pogubno delovanje »Zveze borbenih brezbožnikov«, ki se bogokletno upirajo zoper Boga in ga hočejo nele iz vsega javnega življenja izključiti, ampak celo iz posameznih duš izruvat vsako vero v Boga in vsako sled bogoljubne misli. Te strašne grehe in zločine, naravnost zoper Boga obrnjene, naj skušajo vsi verniki v tem svetem letu popraviti in neskončnemu božjemu Veličastvu zadošče-

* Constitutio apostolica »Quod superiore anno« z dne 2. aprila 1934.

nje in spravo nuditi s pobožno molitvijo in zvestim izpolnjevanjem božjih zapovedi. Z našimi molitvami naj bi od Očeta vsega usmiljenja izprosili, da bi brezbožniki, ki nameravajo uničiti vsako vero, svojih strašnih namenov ne dosegli in da bi Odrešenik sveta te zaslepljene sovražnike božje s svojo nebeško lučjo tako razsvetlil, da bi svoje bogokletno početje spoznali, se ga v svetem sramu kesali in se spokorjeni vrnili v naročje dobrega Boga.

Kako veliki in lepi nameni so dani našim molitvam! Saj se boste vsi radi odzvali vabilu svetega očeta. Molitev in žrtve vsega katoliškega sveta bodo gotovo našle uslišanje, saj ne bomo molili sami, z nami bo molil naš Odrešenik Jezus Kristus sam.

Da pa bodo verniki za svetoletne odpustke dobro pripravljeni in bodo ukazane molitve znali prav opravljati, naroča sv. oče, naj se v vseh župnijah verniki pripravljajo s primernimi pridigami in z duhovnimi vajami, da morejo opraviti dobro in temeljito svetoletno spoved in z globoko pobožnostjo sprejeti sveto obhajilo.

Svetoletni odpustek se more dobiti večkrat, kolikorkrat kdo izpolni vse predpisane pogoje. Dobiti ga more za se, a tudi za duše rajnih.

Cerkve, katere boste morali obiskati, vam bodo določili vaši dušni pastirji. Za tiste, ki iz pametnega razloga ne bi mogli vseh cerkva obiskati, imajo spovedniki potrebna pooblastila, da morejo pogoje spremeniti ali olajšati. Podrobnejša navodila se vam bodo še oznanila.

Ko vam, predragi verniki, sporočam veselo vest o izrednem svetem letu, želim samo to, da bi v vsej škofiji ne bilo nobenega vernika, ki ne bi vsaj enkrat prejel popolnega odpustka in se tako sebi v večno korist zahvalil Gospodu Jezusu za veliko milost odrešenja. Tako bi v vseh dušah zaživel v izobilju ono nadnaravno življenje, zaradi katerega je prišel Sin božji na svet.

V Ljubljani, na belo nedeljo 1934.

† Gregorij,
škof.

O p o m b a : To sporočilo naj se prebere vernikom s prižnice prvo nedeljo po prejemu Škof. lista. Obenem naj se jim oznanijo in razložijo pogoji, ki so v naslednjem natančneje navedeni. Vsem župnikom, župnim upraviteljem in ekspozirom dajem s tem pooblastilo, da določijo v smislu papeževe konstitucije cerkve in oltarje za obisk. V cerkvah, kjer ni oltarja sv. križa in Matere božje, naj se po možnosti postavijo kipi ali slike na stranske oltarje.

Pogoji za odpustek izrednega svetega leta.

Pogoji za odpustek tega sv. leta so:

1. Izpoved in sv. obhajilo. Velikonočna izpoved in velikonočno sv. obhajilo ne veljata za odpustek sv. leta.

2. Obisk štirih cerkva. V Ljubljani je po pismu sv. očeta treba obiskati stolno cerkev; poleg stolne cerkve pa določam v to še cerkev sv. Jakoba, uršulinsko in frančiškansko cerkev.

V župnijah v ljubljanskem premestju in župnijah zunaj Ljubljane je po papeževem pismu določena povsod župna cerkev. Za tri druge cerkve pooblašчам gg. župnike in župne administratorje, da vsak v svoji župniji določi cerkve, ki naj jih verniki obiskujejo za odpustek sv. leta. Cerkve morajo biti javne, v katerih je vsaj včasih sv. maša. Ni pa treba, da so vse cerkve, ki se za obisk določijo, v isti župniji. Tudi več župnij si sme določiti iste cerkve, če imajo za obisk od več župnij ugodno lego. (Napol

javne kapele, kakršne so kapele v vzgojnih zavodih, bolnišnicah, sirotišnicah i. dr., se ne morejo določiti za obiske sv. leta.)

Vsako izmed določenih štirih cerkva moramo obiskati trikrat. Moremo pa obiskati vsako cerkev trikrat kar zapored. Ko smo prvič opravili molitve v cerkvi, gremo iz cerkve in se takoj zopet lahko vrnemo tja drugič in še tretjič.

Če sta v kraju poleg župne cerkve samo še dve drugi, je treba obiskati vsako štirikrat; če je poleg župne cerkve samo še ena, je treba obiskati vsako šestkrat. Če pa v kraju razen župne cerkve ni nobene druge, je treba obiskati župno cerkev dvanajstkrat.

3. Pri obiskih v cerkvah naj bi se spominjali zlasti odrešenja in Gospodovega trpljenja. Molimo pa pri vsakem obisku: a) pri oltarju sv. Rešnjega Telesa pet Očenašev, Zdravamarij in »Čast bodi« in v papežev namen en Očenaš, Zdravamarijo in »Čast bodi«; b) pred sv. križem trikrat apostolsko vero in dodamo enkrat pobožni vzdihljaj: »Molimo te, Kristus, in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil«, ali namesto tega vzdihljaja kako drugo podobno molitevco; c) pred podobo preblazene Device Marije molimo v spomin njenih žalosti sedemkrat »Zdrava Marija« in dodamo enkrat: »Sveta Mati, to te prosim, rane Kristusa naj nosim, vtisni v moje jih srce«, ali drugo tej podobno prošnjo; d) slednjič molimo pri oltarju sv. Rešnjega Telesa še enkrat apostolsko vero.

4. Če se v cerkvi, ki jo moramo obiskati za sv. leto, ne hrani vedno presv. Rešnje Telo, naj bi bilo tu, če je mogoče, vsaj ob tej priliki. Če pa to ni lahko mogoče, se zato ne sme opuščati molitev v čast presv. Rešnjemu Telesu. Apostolsko vero, ki jo drugače nazadnje molimo pri oltarju presv. Rešnjega Telesa, molimo pred sv. križem.

5. Da bi verniki lažje opravili obiske v cerkvah, smejo obiskati tudi cerkve izven domače župnije, pa tudi cerkve izven domače škofije; seveda morajo obiskati cerkve, ki so v tistem kraju določene za obiske v svetem letu.

6. Za posebne primere je sv. oče pooblastil škofo, da morejo število obiskov zmanjšati, pa tudi število cerkva, ki jih je treba obiskati. To velja zlasti, če verniki pod vodstvom svojega župnika ali njegovega namestnika obiskujejo cerkve v procesijah.

Zato odrejam za Ljubljano dve javni procesiji; pri vsaki procesiji bodo verniki s svojimi dušnimi pastirji obiskali vse štiri določene cerkve in skupaj opravili ukazane molitve.

Za župnije izven Ljubljane odrejam tri javne procesije; pri vsaki procesiji bodo verniki s svojim dušnim pastirjem obiskali dve cerkvi in odmolili zapovedane molitve. Prva cerkev, ki jo bodo obiskali, bodi vselej župna cerkev. Tudi to morajo obiskati v procesiji. Zato se bodo zbrali zunaj cerkve, porazvrstili se v procesijo in s križem na čelu pod vodstvom svojega dušnega pastirja šli v župno cerkev in tu skupaj opravili molitve za sv. leto. Potem pojdejo v procesiji v drugo cerkev, kjer bodo zopet odmolili ukazane molitve. — Kjer so poleg župne cerkve še tri druge za obiske sv. leta določene cerkve, pojdejo v procesiji vsakokrat v drugo cerkev. Kjer imajo poleg župne cerkve še dve, pojdejo iz župne cerkve dvakrat v eno, enkrat v drugo. Kjer je poleg župne cerkve le še ena, pojdejo v procesiji iz župne cerkve vse trikrat v tisto cerkev.

Kjer razen župne cerkve ni nobene druge, morajo v procesiji obiskati župno cerkev šestkrat. Gredo naj iz cerkve tako daleč proč, kolikor je treba, da se bo procesija mogla razviti. Če je kaka cerkev premajhna, da ne morejo vsi udeleženci iti v cerkev, zadostuje, če so zunaj cerkve, toda tesno združeni z onimi, ki so notri.

7. Nekateri so zadržani, da ne morejo obiskati za sv. leto določenih cerkva. Štejejo se med te: redovnice, ki žive v strogi klavzuri; pa tudi redovne osebe, ki imajo samo proste obljube, brez stroge klavzure, ter tretjerednice, ki s cerkvenim odobrenjem žive skupaj v isti hiši; dekleta in ženske, ki žive v vzgojnih zavodih; takisto mladeniči, ki bivajo v vzgojnih zavodih ali ki prihajajo v zavod radi vzgoje in pouka, bodisi vsak dan, bodisi samo določene dni; anahoreti, ki žive v samostanih, kot so reformirani cistercijani, trapisti, kamaldulenci, kartuzijani.

Za vse te določam, da morejo obiskati dvanaajstkrat domačo kapelo, kjer se hrani presv. Rešnje Telo, in tam moliti zapovedane molitve za odpustek. Če v kakem zavodu ni kapele, naj obiščejo dvanaajstkrat cerkev, kamor hodijo v nedelje in zapovedane praznike k maši.

Za zadržane, ki ne morejo obiskati določenih cerkva, kakor bi morali, se štejejo tudi bolni in slabotni, pa naj so doma ali v bolnišnici, in oni, kateri jim strežejo; ravnotako jetniki; potem tudi oni, ki so izpolnili že 70. leto starosti; pa tudi delavci, ki si z ročnim delom služijo vsakdanji kruh. Za te pooblašчам župnike, da posameznim glede na njih stan, zdravje, čas in kraj dovoljujejo manjše število obiskov v cerkvah, pa tudi, da opravijo obiske, namesto v štirih cerkvah, v treh, dveh cerkvah ali tudi v eni sami; obiske v cerkvah morejo župniki tudi premeniti v druga dela pobožnosti ali krščanske ljubezni. Nobenega pa ne morejo oprostiti zakramentalne izpovedi in sv. obhajila, razen ko bi se kdo radi hude bolezni ne mogel izpovedati ali prejeti sv. obhajila.

Morejo pa župniki to pooblaščenje uporabljati ne samo za izpovedance, ampak tudi izven izpovedi za posamezne vernike ali za posamezne družine svoje župnije.

8. Za izpovednike določa pismo sv. očeta: posamezne vernike, ki iz pravičnega vzroka ne morejo obiskati vseh cerkva, more izpovednik oprostiti obiska v kaki cerkvi in jim določiti za to, če je mogoče, obisk v drugi cerkvi; more pa tudi število obiskov zmanjšati. Če je kdo radi bolezni ali drugače upravičeno zadržan, da ne more obiskati določenih cerkva, mu more izpovednik obiske v cerkvi premeniti v druga dobra dela. Izpovedniki pa naj pomnijo, da bi si obremenili svojo vest, ko bi koga brez premisleka in brez pravičnega vzroka oprostili obiskov v cerkvah. Tistim pa, ki jih bodo po pravici oprostili, ne morejo dovoliti, da bi opustili tudi molitve v papežev namen; zakaj obisk cerkva in molitve v papežev namen se dajo ločiti. Le bolnikom bi mogel izpovednik te molitve tudi zmanjšati.

Kar je bilo rečeno za župnike, velja tudi za izpovednike: nikogar, ki se hoče udeležiti milosti sv. leta, ne morejo oprostiti sv. izpovedi, tudi tedaj ne, če spokornik ni zagrešil nič takega, česar bi se nujno moral izpovedati. Letna velikonočna izpoved ne zadostuje za svetoletno izpoved. Sv. obhajila ne morejo premeniti v drugo dobro delo razen bolniku, ki ni sposoben, da bi prejel sv. obhajilo. Velikonočno obhajilo ne zadostuje za sv. leto; pač pa sv. obhajilo, ki ga kdo sprejme za sv. popotnico.

9. Milosti tega sv. leta se morejo udeležiti tudi oni, ki so že lani ali letos v Rimu ali doma prejeli jubilejni odpustek. In vsi morejo dobiti odpustek zase ali za duše v vicah tolikokrat, kolikorkrat opravijo določena dobra dela.

10. Za izpovednike redovnic velja vse, kakor je bilo razglašeno v Škof. listu 1933, str. 39.

V Ljubljani, dne 14. aprila 1934.

† Gregorij,

škof.

22.

Odloki o odpustkih.

V svetem letu 1933—1934 so verniki posebe častili sv. križ. Spomin na Gospodovo trpljenje je budil v dušah kesanje za grehe in voljo za novo življenje. Da bi se ta pobožnost do križanega Jezusa v krščanskem ljudstvu ohranila in še bolj razširila, je sv. oče Pij XI. obdaril z novimi odpustki nekatere molitve v čast Jezusovemu trpljenju.

1. Že Pij IX. je 31. jul. 1858 dovolil popolni odpustek onim, ki po sv. izpovedi in sv. obhajilu pred podobo križanega Jezusa molijo »Glej, o dobri in presladki Jezus« in dodajo molitev v papežev namen. Sedanji sv. oče Pij XI. pa je dovolil odpustek 10 let, ki se more dobiti tolikokrat, kolikorkrat kdo pobožno in vsaj skesano opravi to molitev. (S. Poenit., decr. 2. febr. 1934: AAS 1934, 108.)

2. Za vzdihljaj »Molimo te, Kristus, itd.« je dovolil sv. oče odpustek 3 let, ki se more dobiti tolikokrat, kolikorkrat kdo pobožno in vsaj skesano ponovi ta vzdihljaj. (S. Poenit., decr. 2. febr. 1934: AAS 1934, 109.)

3. Kot spominek na izredno sv. leto je Pij XI. dovolil odpustek 10 let onim, ki vsaj s skesanim srcem in pobožnim čuvstvom do trpljenja in smrti Gospoda Jezusa Kristusa molijo apostolsko vero in dodajo vzdihljaj »Molimo te, Kristus itd.«; odpustek se more dobiti tolikokrat, kolikorkrat kdo opravi to dvojno molitev. Popolni odpustek proti navadnim pogojem pa more dobiti enkrat na mesec, kdor to moli vsak dan v mesecu. (S. Poenit. decr. 20. febr. 1934: AAS 1934, 109.)

23.

Meditacija.*

Devetnajststo let je že zatonilo od tistega svetega večera, ki ga uvaja sveti Janez z besedami: »Ante diem festum Paschae, sciens Jesus quia venit hora eius ut transeat ex hoc mundo ad Patrem: cum dilexisset suos, qui erant in mundo, in finem dilexit eos« (J 13, 1). Prav toliko časa je odbrzelo v večnost, kar je Gospod postavil najsvetejši Zakrament in ž njim hkrati tudi sacerdocij. Diem natalem prvega so zapisali v svete knjige sinoptiki in Pavel; ustanovitev drugega sta očrtala Pavel in Luka.

Sveti Oče so odredili, da se danes za obojno milost zahvalimo z adoracijo. Želje svetega Očeta so nam tolmačili Prevzvišeni. Mi smo se odzvali. Molili bomo presveto Evharistijo. Radi bi se ji zahvalili za milosti, ki vro iz nje. Bodi ura molitve tudi zahvala za vse dobrote, ki jih je prejel svet iz Kristusovega duhovništva. Zlasti, da smo istega tudi mi deležni. Zadostiti tudi želimo za vse žalitve, ki se kakor trnjevi venec ovijajo okrog Gospodovega Srca. Evharistični Gospod, sprejmi dokaze ljubezni, ki se žele preliti v hvaležnost in zadoščenje!

Tudi duhovnikovo srce želi ljubezni. Hoče ljubiti in biti ljubljeno. Ljubezen sveta smo odklonili. O nas lahko vsak govori: »Sine patre, sine matre, sine genealogia, neque initium dierum, neque finem viate habens, assimilatus

* Govorjena ob izredni uri molitve v zahvalo za presv. Evharistijo in mašništvo v ljubljanski stolnici dne 15. marca 1934 zvečer.

autem Filio Dei, manet sacerdos in perpetuum« (Hb 7, 3). Zato smo toliko bliže Kristusovi ljubezni. Tisti, ki živi v presveti Evharistiji. Tako iskreni in mčni, da moremo in celo moramo reči: Christus eucharisticus — amicus sacerdotis. Ni prazna beseda; ampak utemeljena. Zato polna vsebine. Poglejmo!

I.

Kristusovo prijateljstvo s svojim duhovnikom.

1. Kristus nas je na svoje prijateljstvo pripravljaj.

a) Komaj rojeni, smo bili že prerajeni iz vode in Svetega Duha. Vrašeni v Kristusa. Vzgoja se je trudila, da se ni mladika odkrnila od trte, ki je Kristus. Že v mladih letih smo vsrkavali milosti zakramenta božjega usmiljenja. Presrečni, ko nam je srce prvič počivalo na božjem Srcu! Napojila nas je milost Svetega Duha in ohrabrila za Kristusove bore. Prehajali smo v dijaška leta. Boji so se množili in vedno bolj oblikovali. Kaj, ako bi moral, kakor veliki Avguštín priznati: »Tantillus puer, et tantus peccator?« (Cofess. L. I., c. 12) Dotok milosti se ni zaokrenil drugam. Zakaj ne? Gospod, pripravljaj si me na svoje izredno prijateljstvo!

b) Sredi mladega življenja smo zaslišali božji klic: Samuel! Božja milost nam je narekovala odgovor: »Loquere, Domine, quia audit servus tuus!« (1 Rg 3, 10.) Gospod je govoril in nam pokazal pot, ki moramo nanjo zaviti. Veseli smo korake naravnali v bogoslovje, ali v redovno hišo. »Laetatus sum in his, quae dicta sunt mihi: In domum Domini ibimus« (Ps 121, 1). Na kraju božjega miru smo posebno doživljali prečudno delovanje Gospodove milosti. Zajela nam je razum in voljo. Vsipala se je iz src naših vzgojiteljev, profesorjev, spovednikov; kar vrela je iz svetih zakramentov. Vem, da nam ni potekalo življenje le v nekem omamljivem miru. Ne! Tudi vihre so zadivljale v srce. Radi čednosti, ki morajo skozi boje. Radi ljudi; da bi jim v preizkušnji mogli izgovoriti odrešivno besedo. »Unde debuit per omnia fratribus similari, ut misericors fieret et fidelis pontifex ad Deum... in eo enim, in quo passus est ipse et tentatus, potens est et eis, qui tentantur, auxiliari« (Hb 2, 17. 18). Pridružili so nas kleru Gospodove Cerkve. Vse bolj smo bili Gospodovi. Čemu milostipolno bivanje v njegovi hiši? Le hvaležni priznajmo, da nas je Gospod čudovito vodil v svoje prijateljstvo.

c) Sprejemali smo redove. Vedno bliže smo bili oltarju, ki je Kristus. Vsak red je krčil razdaljo med presveto Evharistijo in nami. Na dan subdiaconata smo darovali srce samo Gospodu, ki biva med nami. Gospod nas je sprejel v svoje Srce. Dal nam je brevir, da bi prelepi božji Ljubezni ostali neomajno zvesti. Gospodova ljubezen se je z diakonatom le še bolj odkrila. Kaj ni bilo vse samo priprava za veliki dan najlepše Kristusove prijateljske ljubezni?

2. Kristus nam je svoje duhovniško prijateljstvo naklonil. Takrat, ko smo ali tu ali kje drugod klečali pred tistim, ki ima polnost duhovništva. Presrečen dan heirotonije, ki nikdar ne zaide! Ko so velikoduhovniške roke počivale na naši glavi, je Sveti Duh v naše duše pisal neizbrisne besede: »Tu es sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech« (Ps 109). Čemu sacerdos? »Accipe potestatem offerre sacrificium Deo, Missasque celebrare, tam pro vivis, quam pro defunctis« (Pontif. Rom.). Čemu še? »Accipe Spiritum Sanctum, quorum remiseras peccata, remittuntur eis; et quorum retinueris, retenta sunt« (Ibid.). In naši odnosi do Kristusa? »Jam non dicam vos servos, sed amicos meos, quia cognovistis, quae operatus sum in medio vestri« (Ibid.). Vsi Kristusovi. Tako, da se z nami istoveti. Kakor s svojimi pravimi prijatelji. Posvečeni presveti Evharistiji, ki jo darujemo,

prejemamo in duše k njej vodimo. Komu je Gospod naklonil toliko časti, oblasti in tudi milosti, kakor svojemu duhovniku? Se li z veseljem in hvaležnostjo spominjam svojega duhovništva, ki je Kristusovo? Gospod, tako-le ti iskreno govore naša srca: »Pomladni dnevi našega sacerdocija so najbrž že davno zatonili. Stojimo v življenjski vihuri. Mogoče precej razočarani. Nad teboj nikdar! Ako bi danes izbirali med vencem udobnega življenja in trnjevo krono tvojega duhovništva, orošeno s tvojim znojem in tvojo krvjo, bi brez oklevanja vnovič segli po njej. Veseli, ponosni in hvaležni!« Presrečni dan našega posvečenja! Dan vseh dni! Zakaj? Strnile so se močne vezi nežnega, toda močatega in presvetega prijateljstva med evharističnim Gospodom in nami.

3. Kristus vrši vse dolžnosti, ki jih je kot naš prijatelj sprejel.

a) Močno želi, da smo radi in pogosto pri njem. »Magister adest, et vocat te« (J 11, 28). Dan začnemo z Gospodom. Pred njim stojimo, poklekujemo, ga nosimo v rokah in prejemamo v srce. Telesne oči so nam sicer zastarte; ni pa zaprto duhovno oko. Z Gospodom govorimo bolj intimno kakor z najboljšim prijateljem. Odgovarja nam z besedami, ki jih slišimo, toda ponoviti ne moremo. Hitro minejo presveti trenutki; zajamejo pa kar cele dalje nebeške luči in polnost božjega miru. Vse iz božjega Srca, ki nam naklanja dokaze svoje prijateljske ljubezni. Zopet in zopet se vračamo. Vedno nas ljubeznivo sprejme. Posluša vse, kar govorimo. Če tudi molči, vendar poznamo njegove misli in njegovega duha. Vemo, da je na vse pozoren in da z nami sočustvuje. Hvaležni smo mu za njegove simpatije.

b) S svojo prijateljsko ljubeznijo gre z nami na delo in v trpljenje. Za nas moli, nas blagoslavlja in tolaži.

Moli. Kakor po zadnji večerji. »Non rogo ut tollas eos de mundo, sed ut serves eos a malo« (J 17, 15). Kaj vse bo od jutra do večera odjeknilo v duši! Mar ne bo zato pozorišče težkih bojov? Bo li zmagovala? Mora! Saj moli zanjo božji prijatelj v tabernaklju, naj bi jo Oče varoval hudega. »Sanctifica eos in veritate. Sermo tuus veritas est. Sicut tu me misisti in mundum, et ego eos misi in mundum. Et pro eis ego sanctifico meipsum: ut sint et ipsi sanctificati in veritate« (J 17, 17—19). Rasti moramo v svetosti. Vedno bolj se mora v nas odražati Gospodovo življenje. Saj za nas moli in se daruje, da bi bili posvečeni. »Pater, quos dedisti mihi, volo ut ubi sum ego, et illi sint mecum: ut videant claritatem meam, quam dedisti mihi: quia dilexisti me ante constitutionem mundi« (J 17, 24). Njegovo prijateljstvo se nadaljuje v večnosti. Zato prosi, naj bi gledali večno slavo božjega prijatelja. Njemu in sebi v večno veselje. Ali bo Oče prošnje našega velikega duhovnika Kristusa uslišal? Gospodova zahvala in izpoved ob Lazarjevem grobu točno odgovarja. »Pater gratias ago tibi quoniam audis me. Ego autem sciebam quia semper me audis« (J 11, 41. 42).

Blagoslavlja. Vonjava svete maše prodre v vsako minuto dneva. Iz presvete Evharistije izžareva blagoslov, ki uravnava in bogati duhovnikovo notranje življenje in njegovo zunanje delovanje. Od preproste misli, tja v neugnano delo in moško trpljenje za lastno posvetitev in za rešitev duš. Evharistični Gospod mu vse blagoslavlja. Kaj, ako se mi njegov blagoslov nekako odmika? Uverjen moram biti, da Gospod ne pozabi tudi najbolj neznatnega dela, ki smo je njemu poklonili. Pavel je delal in trpel radi svojega Kristusa. V veri, da Gospodova roka bolj varno hrani, kakor vsa ljubezen ljudi. Zato tudi o pravem času blagoslavlja. Iz srca mu je privrela beseda: »Ego autem libentissime impendam, et superimpendar ipse pro animabus vestris: licet plus vos diligens, minus diligar« (2 C 12, 15).

Tolaži. Če kdo pojmuje križ, ga mora duhovnik. To je premalo. Tudi nositi ga mora. Saj je Kristusov duhovnik! Pa naj se križ oblikuje v telesnem

trpljenju ali v dušnih preizkušnjah ali naj se oboje strne v silno boleost. Gospod nas je postavil poleg svojega križa. Kadar se le-ta nagne in se zareže v naše srce, ali nas morda božji prijatelj opazuje iz tabernaklja kot nema priča? Brez oklevanja recimo: *Quoniam sicut abundant passionibus Christi in nobis: ita et per Christum abundat consolatio nostra* (2 C 1, 5). Naj bodo le foris pugnae, intus timores. »Sed qui consolatur humiles, consolatus est nos Deus in adventu Titi« (2 C 7, 6). Mi pa še pridodanimo: immo in adventu ipsius Jesu, amici nostri!

c) Zvečer zopet poklekne pred svojega evharističnega prijatelja. Najbrž zaprašeni. Mogoče celo strti. Gospod nas vedno ljubeznivo sprejme. Občevanje z ljudmi, poklicno delo, naši, včasih kar misteriozni boji, vse to kaj lahko potemni jutranjo lepoto duše. Gospod nas ne gleda vznevoljen. Ne! Srečni, ako moramo umiti le noge. »Qui lotus est, non indiget nisi ut pedes lavet, sed est mundus totus« (J 13, 10). Moj Bog, kaj pa, ako bi se mi kedaj zlomilo? Svet je tako trpek v svoji sodbi. Kako grenki so celo moji duhovni sobratje. Tudi sam se obsojam. Le eden mirno nosi vso težo raztepane duše. Gospod v presveti Evharistiji! Ostal je neizpremenjen v ljubezni, usmiljenju in odpuščanju. Ponižam se v zakramentu božjega usmiljenja — vse je pozabljeno. Ljudje kaj radi še dalje to in ono obnavljajo. Tudi sam si grenim spemine na preteklost. Vse drugače Gospod! Celó najmanjšega očitka ne sliši duša, ki je toliko časa begala, dokler se ni vrnila k svojemu božjemu prijatelju. Le to želi, naj mu duša vrne tako ljubezen, ki bo šla zanj na delo in v trpljenje. »Simon Joannis diligis me plus his? Dicit ei: Etiam Domine, tu scis quia amo te. Dicit ei: Pasce agnos meos« (J 21, 15. 16).

Gospod, da bi pač mogel tvojo prelepo ljubezen do nas duhovnikov vsaj nekoliko umevati! Le potem bi jo lahko podal, če tudi samo v grobih obrisih. Evharistični prijatelj, ti sam nam jo tako očrtaj, da jo spoznamo in se je z vso ljubeznijo oklenemo! Noverim te, noverim me. Oderim me, amem te!

II.

Kako svojemu božjemu prijatelju ljubezen vračamo?

Apostol Pavel je razmišljal veliko odrešilno delo. Pa je zapisal Korinčanom v svoji drugi poslanici sledeče: »Charitas enim Christi urget nos: aestimantes hoc, quoniam si unus pro omnibus mortuus est, ergo omnes mortui sunt: et pro omnibus mortuus est Christus: ut, et qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei, qui pro ipsis mortuus est, et resurrexit« (2 C 5, 14. 19). Kdo mora bolj misliti na Gospodovo smrt, ako ne duhovnik? Kaj se ne ponavlja v naših rokah Gospodova daritev? Za koga? Za vse! Tudi za nas! Najbolj bi jo morali umevati mi. Komu naj živimo, ako ne njemu, ki v svoji skrivnostni smrti odpira duhovniku globine svoje prijateljske ljubezni? Življenje bi mi moralo biti izrazita ljubezen do Gospoda. Ljubezen brez pogodbe in odpovedi.

1. Charitas enim Christi urget nos. Za kaj na me vname ljubezen Kristusova? Za notranje življenje, ki bo vse oprto na presveto Evharistijo. Za življenje milosti in čednosti, ki vse to črpa iz Najsvetejšega. Zato moram presveti Zakrament res iskreno ljubiti. Biti mi mora pobožnost vseh pobožnosti. Sploh naša duhovniška pobožnost! Pogoste vizitacije Najsvetejšega bodo ljubezen do Gospoda močno poglobile. Vsaka molitev bo lažja, ako jo prepleta misel na evharističnega prijatelja. Morda so moji dušni boji čudno težki. Bodi! Dokler je pogled uprt na tabernakelj, ne morem in ne smem še bolj zagreniti težke ure z mislijo, da sem klonil. Hvala Gospodu za vsako zmago! Vso ljubezen presveti Evharistiji, ki bo naše interno življenje oblikovala po svoji presveti volji!

2. *Charitas enim Christi urget nos.* Naj nas močno razplamti za dejavno življenje, ki je usmerjeno v Najsvetejše. Ob božji roki gradimo v dušah večno življenje. O njem govori Gospod: »Haec est autem vita aeterna: Ut cognoscant te, solum Deum verum, et quem misisti Jesum Christum« (J 17, 3). Poznanju sledi ljubezen. Tista, ki se vedno vtesni v božjo voljo. Kdor ima to, nosi v sebi klico večnega življenja. Ako govorimo dušam o evharističnem Kristusu, mar ne spoznavajo Gospoda in njegovega Očeta? In, če ga poznajo, kaj ga ne bodo ljubili? Imajo bogastvo, ki daleč nadkriljuje vse, kar more nuditi svet. Gospod je imenuje »večno življenje«. Dajmo dušam Kristusa evharističnega! Naj ga dodobra poznajo in presrečno ljubijo. Ni hvaležnejšega dela za duše in tudi lepšega ne za Kristusa.

3. *Charitas enim Christi urget nos.* Življenje ljubezni interno in aktivno ne sme zastati, kadar se nam zdi tako čudno nevšečno, brezuspešno in silno težko. Le če vztraja, je res pravo življenje. Ne le sem in tja, temveč vedno! Tako nekako, kakor je ljubil Gospoda blaženi evharistinec Peter Julijan Eymard. Težko mu je bilo življenje. Saj nobenemu svetniku ni bilo lahko. Koliko idealnih zamisli je imel, ki so bile delj časa res samo zamisli. Kaj vse je moral trpeti, ko je ustanavljal svojo religiozno družbo, ki naj bi vse svoje življenje, delo in trpljenje, posvetila le evharističnemu Gospodu. Duše blaženega vsa silna razočaranja niso mogle upogniti, kaj šele zlomiti. Delo za presveto Evharistijo ni nikdar zastalo. Vrelo je iz notranjosti. Le-ta je bila pa močno fundirana v Najsvetejšem. Veselo tudi mi vzdržimo! Naj nam bi bile te in druge pobožnosti bolj vabljuje, mogoče tudi za kaj časa koristnejše. Za nas duhovnike Gospodove je in mora ostati najlepša pobožnost, sploh naša pobožnost — resnično iskrena in možata ljubezen do presvete Evharistije, ki naj popolnoma prekvasi našo internost in vodi našo dejavnost.

Vse to pa do tistega dne, ko bo Gospod izgovoril besedo: »Etiam venio cito.« Daj Gospod, da ti bomo takrat mirno in zaupljivo odgovorili: »Amen. Veni Domine Jesu!« (Ap 22, 20.)

Naša močna ljubezen do evharističnega prijatelja bodi izraz odkritosrčne hvaležnosti za velike milosti Najsvetejšega in našega sacerdocija. Pravi »Magnificat«. Naša neupogljiva ljubezen do Najsvetejšega bodi hkrati presrečno zadoščenje za vse žalitve sveta. Resnično občuteni »Miserere«.

Naša hvaležnost bi bila rada iz dneva v dan večja. Naše zadoščenje prosto tudi najmanjšega samoljubja. Zato prosimo najboljšo mater sacerdocija — Brezmadežno — največje milosti, stanovitne in vroče ljubezni do presvete Evharistije. Nekoliko take ljubezni, kakršno je imel blaženi Eymard, ki je živel, res živel iz Evharistije in zanjo. Nekaj podobne ljubezni svetega Paškala, ki je bil presvete Evharistiji vedno uslužen. Pripravljen zanjo vse pretrpeti, tudi smrt. Vsaj nekaj ljubezni svetega Tarcizija, ki je postal z lastno krvjo oškropljena hostia divinae Hostiae. Osnovna misel našega življenja je in ostane: »Omnia et in omnibus Christus eucharisticus!« Obnavljati jo hočemo med molitvijo. Pri vizitacijah Sanctissimi. Umevno, najbolj med sveto mašo. Ne pozabimo je pri delu in v trpljenju. V težkih preizkušnjah bodi naš klic: »Ave sanctissima Hostia, sacerdotum spes unica!«

Bone pastor, panis vere, Jesu nostri miserere;

Tu nos pasce, nos tuere,

Tu nos bona fac videre in terra viventium.

Tu, qui cuncta scis et vales,

Qui nos pascis hic mortales,

Tuos ibi commensales,

cohaeredes et sodales fac sanctorum civium. Amen.

P. dr. Regalat Čebulj, O. F. M.

Konference Sodalitatis ss. Cordis Jesu v l. 1933.

Ljubljana (mesto): 2 konferenci. — V spomin pokojnemu stolnemu proštu prelatu Andreju Kalanu (kanonik Alojzij Stroj). — Aktualna verska vprašanja (univ. prof. dr. Janez Fabijan). — Katoliška akcija (Vinko Zor). — Izdaja »Življenje svetnikov« kot redna publikacija Mohorjeve družbe.

Ljubljana (okolica): 11 konferenc. — Društvo »Krščanska šola« (dekan Valentin Zabret). — Zvonjenje k dnevu (dekan Valentin Zabret). — Duhovne vaje. — Zakon o agrarni reformi (dekan Valentin Zabret). — Verske razmere Slovencev v Italiji (župnik Jožef Muren). — Struje med mlajšo duhovniško generacijo (kaplan Pavel Slapar). — Sodobno mladinsko gibanje (kaplan Ivan Sladič). — Don Sturzo: Kirche und Staat (kaplan Pavel Slapar). — Težnje delavske mladine (kaplan Ivan Sladič). — Stremljenja med kmetsko mladino (kurat Janez Jalen). — Pouk o koralnem petju novega slovenskega obrednika (kanonik dr. Franc Kimevec).

Cerknica: 5 konferenc. — De forditudine (župnik Jernej Hafner). — »Čim bliže cerkve, tem bliže pekla« (župnik Matej Ježek). — Cerkveno petje (katehet Vinko Lavrič). — Perspektive za pastoralno delovanje ob pogledu na novi nemški konkordat (župnik Jernej Hafner). — Katehetske nagrade.

Kamnik: 4 konference. — Prispevek k liturgični razlagi maše (župnik Janez Kepec). — Duhovniki med seboj (dekan Matej Rihar). — O masonstvu (David Doktorič in župnik Ivan Bešter). — Kongregacija ali Križarji (kaplan Mihael Jenko). — Liturgija in marijanske pobožnosti (župnik Janez Kepec). — Razni pastoralni razgovori.

Kočevje: —

Kranj: a) cerkljanska skupina: 5 konferenc. — Dokazi o bivanju božjem (beneficiat Franc Rajčević). — Sodobno socialno delo Cerkve (župnik Ivan Piber). — Novi slovenski obrednik (župnik Jožef Brešar). — Cerkveno-politični zakoni v Jugoslaviji (kaplan Franc Vavpetič). — Katoliška akcija (č. kanonik Jožef Grašič).

b) kranjska skupina: 6 konferenc. — Razmotrivanja o Katoliški akciji (župnik dr. Janko Arneje). — Pastoracija v misijonih (misijonar Jožef Kerec). — Ogino-Knavsova teorija (vikar dr. Pavel Simončič). — Pridiganje v novem času (kaplan Ivan Špendal). — Postopek pred cerkveno-kazenskim sodiščem (župnik Matija Škerbec). — Zakrament sv. krsta in novi obrednik (župnik Anton Vovk). — Praktični dušnopastirski sklepi iz proslave 1900 letnice Odrešenja (župnik Franc Zabret). — Postna meditacija (župnik Ignacij Zupanc).

Leskovec: 5 konferenc. — Kateheza o maši (kaplan Janez Hafner). — Misli ob novem obredniku (župnik Janez Filipič). — Društvo »Krščanska šola« (kaplan Matej Tomazin). — Katoliško tiskovno društvo (vikar Jožef Košiček). — Vpliv Marijinih kongregacij na župnijo (župnik Janez Filipič). — Svetniki in Mati božja (župnik Janez Filipič). — Kako bi se dalo kaj prihraniti (kaplan Matej Tomazin).

Litija: 5 konferenc. — Cerkveni računi (dekan Anton Gornik). — Duhovnik in časovne potrebe (župnik Andrej Širaj). — Recitirana maša (kaplan Vital Vodušek). — Socialno vprašanje in delavstvo (dr. Janez Ahčin). — Slovenske maše (ekspozit Vinko Lovšin).

Loka: 11 konferenc. — O tisku (vikar Jožef Košiček). — Razlikovanje smrtnih in odpustljivih grehov (župnik Franc Hiti). — Kako mi je všeč novi katekizem (župnik Franc Hiti). — Sveto leto in naše dušno pastirstvo (župnik Matej Tavčar). — Pastoralni obiski družin (kaplan Anton Ronko). — Na kaj mislimo duhovniki pri selitvi (župnik Janez Rihtaršič). — Vzgoja mladine (žup. upravitelj Ivan Lončar). — Stanje anglikanske cerkve (kaplan dr. Viljem Fajdiga). — Spolni nagon in pouk (žup. upr. Ivan Poljanec). — Občestvo v liturgiji (kaplan Franc Jeglič). — Sv. obhajilo in vzgoja mladine (kaplan Ignacij Štrancar). — Kaj mora duhovnik vedeti o denarnih zadevah (župnik Jožef Klopčič).

Moravče: 4 konference. — Društvo »Krščanska šola« (dekan Janko Cegnar). — Spovednik kot sodnik (župnik Jakob Štrekelj). — Liturgično sodelovanje pri maši (kaplan Vital Vodušek). — O združništvu in katoliškem tisku (vikar Jožef Košiček). — Spovednik kot zdravnik (župnik Jakob Štrekelj).

Novo mesto: 5 konferenc. — Duhovsko podporno društvo (dr. Franc Kulovec). — Framasonstvo (kaplan Anton Petrič). — Spovedna molčečnost (kaplan Janko Komljanec). — Katoliška akcija za fante (kaplan Martin Starec).

Radovljica: 4 konference. — Tatvine v cerkvah in župniščih (župnik Franc Zorko). — Komasacija občin z narisom dosedanjih župnijskih mej (dekan Jakob Fatur). — Aktualni problemi sedanjega časa (kaplan Andr. Križman). — Duhovno življenje duhovnika (župnik Franc Pečarič). — Načrt za upravo cerkvenih in nadarbinskih gozdov (dekan Jakob Fatur). — Misijoni in naša dolžnost (misijonar Jožef Kerec). — Tako živite! (župnik Jožef Lavtižar). — Versko življenje v župnijah (kaplan Anton Duhovnik). — Katoliški tisk (vikar Jožef Košiček). — Današnja morala (župnik Karel Čuk).

Ribnica: 7 konferenc. — V čem je bistvo mašne daritve (žup. upr. Franc Ambrožič). — Nazorna razlaga maše in njenih delov (kaplan Franc Nahtigal). — Praktična kateheza v šoli o mističnem telesu Kristusovem (kaplan Franc Nahtigal). — Modus agendi cum occasionariis (žup. upr. Franc Ambrožič). — Quomodo agendum cum membris societatis damnatae in confessionali (dekan Anton Skubic). — Komu se odreče sv. obhajilo (žup. upr. Franc Ambrožič). — Nujne naloge sodobnega časa (župnik Karel Škulj). — Duhovnikova oporoka po kanonskih in civilnih določilih (dekan Anton Skubic). — Kako urediti skrb za potujoče reveže in brezposelne (župnik Karel Škulj).

Semič: 8 konferenc. — O krščanski dobroti (prior p. Valerian Učak). — Pastoralna šola odrasle moške mladine (žup. upr. Andrej Ile). — Katoliška akcija (Franc Gabrovšek). — Skrb dušnega pastirja za bolnike (dekan p. Pavlin Bitnar). — Pogreški pri maševanju in opravljanju drugih bogoslužnih opravil (kaplan Alojzij Lunder). — Organistovske zadeve (župnik Jakob Omahna). — Previdevanje bolnikov in umirajočih (kaplan Martin Radoš). — Spovedovanje umirajočih (župnik Anton Jerman). — Pomen češčenja svetnikov (župnik Ivan Raztresen). — Naši ministranti (žup. upr. Andrej Ile).

Šmarje: 6 konferenc. — Kaj in kako se pri nas tiska (kaplan Jožef Rott). — Nekaj misli o razkolu (ekspozit Anton Ravnika). — O stanju katoliške Cerkve v Jugoslaviji (vikar Jožef Košiček). — Društvo »Krščanska šola« (opat dr. p. Avguštin Kostelec, O. Cist.). — Slovenski obrednik o sv. pokori (župnik Jožef Bambič). — Slovenski obrednik o sv. Rešnjem Telesu (župnik Jožef Šolar). — Slovenski obrednik o sv. zakonu (župnik Ivan Kogovšek). — Slovenski obrednik o sv. krstu (župnik Martin Peča-

rič). — Meditacija s slikami: priprava na smrt (opat dr. p. Avguštin Kostelec, O. Cist.).

Trebnje: 4 konference. — Novi slovenski obrednik (župnik Janez Črnilec). — Proslava 1900 letnice Odrešenja v Ljubljani in evharistični shod v Trebnjem (dekan Ivan Tomažič). — Skrb za mladino, malo in veliko (dekan Ivan Tomažič).

Vrhnika: 2 konferenci. — Sv. Evharistija - središče vsega življenja (dekan Janez Kete). — Spmembe v novem obredniku (dekan Janez Kete).

Žužemberk: 7 konferenc. — Kateheza o zakramentu sv. zakona (župnik Franc Vrhovec). — Praznik sv. Družine (župnik Ivan Žavbi). — Naloge dušnega pastirja v današnjih razmerah (dr. Franc Kulovec). — Enotni red bogoslužja (župnik Ivan Žavbi). — Razlike med starim in novim obrednikom (župnik Ivan Žavbi). — Važnost katoliškega časopisja (vikar Jožef Košiček). — Mohorjeva družba in njene publikacije (dekan Karel Gnidovec).

Št. 1188.

25.

Šolski počitniški dnevi in prazniki.

Dodatno k svoji okrožnici z dne 12. januarja 1933, IV. No. 671/1 v zgornji zadevi (vide Škof. list 1933, str. 17 in 84) je kr. banska uprava v Ljubljani z okrožnico z dne 7. marca 1934, IV. No. 12.747/15-1933, izdala svojim podrejenim oblastvom še sledeča navodila:

»Okrožnico kr. banske uprave z dne 12. januarja 1933, IV. No. 671/1, in dodatno okrožnico z dne 20. januarja 1933, IV. No. 671/2, s katerima je bilo određeno enotno praznovanje praznikov in počitniških dni na narodnih šolah, so šolska upraviteljstva z ozirom na predzadnji odstavek različno tolmačila, zato odreja kr. banska uprava nastopno:

Predzadnji odstavek okrožnice IV. No. 671/1 z dne 12. januarja 1933 velja le za proslave praznikov, navedenih pod točko 5 b).

Ako padeta praznika sv. Save (27. januarja) in Strossmayerjev dan (4. februarja), ki sta po okrožnici IV. No. 671/2 pouka prosta, na nedeljo, se izvrši proslava zadnjo učno uro v soboto.

Za proslavo državnih praznikov s pouka prostimi dnevi in s službo božjo, ki so navedeni v citirani okrožnici pod točko 5 a), pa je v polni veljavi razpis kr. banske uprave Pov. II/2, No. 1341/8 z dne 2. julija 1931.

Opozarja se na II. poglavje te okrožnice (šolske maše), posebej pa še na točko 2, ki določa:

Če bi se imela kdaj zgoraj omenjena šolska sv. maša opraviti v nedeljo ali na praznik in mora veroučitelj imeti sv. mašo za župnijo, naj bo ta maša obenem šolska maša, če se ne začne pred 8. uro. Če se vrši navadna nedeljska služba božja pred 8. uro, naj se take dni preloži na poznejši čas, in če to ni mogoče, je dovoljeno veroučitelju binirati.

Sreska načelstva naj o tem obvesti vsa šolska upraviteljstva in vse krajevne šolske odbore, da se bodo praznovali državni in šolski prazniki enotno na vseh šolah in ne bo nesporazumov in nesoglasij.

To se objavlja vsem župnim uradom in veroučiteljem v vednost.

V Ljubljani, dne 8. maja 1934.

Ign. Nadrah
gen. vikar.

Št. 1019.

26.

Nazivanje občinskih organov po novem zakonu o občinah.

Kr. banska uprava v Ljubljani je z dopisom z dne 27. februarja 1934, II. No. 4955/1 semkaj dostavila razpis vsem občinam v zgornji zadevi v informacijo in prošnjo, da odredi škof. ordinariat vsem podrejenim uradom in organom, da tudi oni uporabljajo v uradnem poslovanju z občinami in drugimi uradi samo v razpisu omenjene nove enotne nazive.

Dotična mesta razpisa, ki zadevajo cerkveno uradovanje z občinskimi upravami, se glasijo:

»Odrejam, da se v uradnem poslovanju vedno in povsod uporabljajo le nazivi, ki jih ima za občinske upravne organe novi zakon, in sicer: predsednik občine (namesto prejšnjega župana ali občinskega predstojnika);

občinska uprava (namesto prejšnjega občinskega starešinstva, županstva ali česarkoli);

občinski odbor (kakor prej).

Teh nazivov se je držati tako v internem poslovanju kakor tudi v poslovanju na zunaj, to je pri notranji in zunanji opremi od občine izdanih odlokov, dopisov in ostalih rešitev. Zaradi enostavnosti in enotnosti naj se vse, drugim občinam namenjene rešitve naslavljajo:

Občini..... Kjer sta ime in sedež občine ista, zadostuje ta naslovitev popolnoma. Kjer pa sta ime in sedež različna, naj se v naslovu označi še sedež občine, da bo naslov točnejši in dostavljanje lažje.

Primer: 1. Občini Bled. 2. Občini Kropa v Podnartu.

Za odpravke, ki so namenjeni osebno predsedniku občine, na primer spise poverljive vsebine ali pa spise v državnih (preneseni) poslih občine, naj se — ako je z ozirom na vsebino spisa to potrebno — doda gornjemu naslovu še primeren pristavek (v roke predsedniku občine, osebno predsedniku, poverljivo itd.), ako se odpravek zaradi posebnosti spisa ni sploh že naslovil predsedniku občine.....«

»Za mestne občine (Ljubljana, Maribor, Celje in Ptuj) novi zakon o (selskih) občinah ne velja; zato naj se dopisi na te občine naslavljajo še dalje na »mestno načelstvo v«, mestni načelnik pa se sme v samoupravnih stvareh občine še dalje nazivati župan.«

V Ljubljani, dne 9. maja 1934.

Ign. Nadrah
gen. vikar

Št. 261.

27.

Cerkvena oznanila.

V zvezi z odlokom, objavljenim v Škof. listu 1931, str. 65, v zgornji zadevi, odreja škof. ordinariat na prošnjo kr. banske uprave dravske banovine v Ljubljani z dne 9. januarja 1934, IV. No. 156/1, da se smejo pri cerkvenih opravilih na prošnjo šolskih upraviteljev oznanjati tudi važnejše šolske zadeve, kakor n. pr.: pričetek šolskega leta, praznovanje drž. praznikov, šolska spoved in sv. obhajilo, zdravstveni pregledi in cepljenje proti kozam.

V Ljubljani, dne 14. aprila 1934.

Ign. Nadrah
gen. vikar.

Prijava štolnine (činodejstev).

Finančno ministrstvo je z odločbo z dne 15. septembra 1932, št. 73.767 odredilo, da morajo dušni pastirji štolninske dohodke (od činodejstev) naznanjati vsak mesec davčni upravi. Z odredbo 18. februarja 1933, št. 775 pa je prejšnjo odločbo spremenilo tako, da se ti dohodki prijavljajo le enkrat na leto, in sicer v početku leta, razdeljeni po posameznih mesecih. Davek se bo potem odmeril in plačeval mesečno.

Ker pa nekatere davčne uprave kljub temu zahtevajo mesečno prijavo, je prosil škofijski ordinariat finančno direkcijo v Ljubljani, da opozori davčne uprave na odredbo finančnega ministrstva. — Finančna direkcija je drage volje tej prošnji ustregla 7. marca 1934, št. 231/7—III.

To se sporoča vsem gg. dušnim pastirjem v vednost.

V Ljubljani, dne 9. maja 1934.

Ign. Nadrah
gen. vikar.

Razne objave.

Bratovščina sv. Družine. Voditelji se opozarjajo, naj nemudoma pošljejo škof. ordinariatu letna poročila o bratovščini: koliko družin je posvečenih in koliko članov posameznih družin (vide Škof. list 1933, str. 85).

Cerkev sv. Jožefa v Sarajevu. Priporočajo se nabirke za gradbo nove župne cerkve v Sarajevu. Eventuelni darovi naj se pošiljajo nadškofijskemu ordinariatu v Sarajevu.

Tatvine in ropi po župniščih. G. Ivana Toplikarja, ki je razposlal gg. dekanom tozadevno okrožnico, škof. ordinariat toplo priporoča.

Evidenca o taksah. Tiskovine, ki se morajo pošiljati vsak mesec davčnim upravam v zadevi evidence taks, ima v zalogi Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Cena izvodu 25 par.

Slovstvo.

Dr. Jože Pogačnik: Veliki teden. Založila Družba sv. Mohorja v Celju. 1934. Cena v platno vezana 20 Din, v pegamoid z zlato obrezo 30 Din. — S to knjigo smo dobili Slovenci novo liturgično knjigo. Malo jih imamo do zdaj. Neizmernih, bogatih zakladov cerkvene molitve skuša ta knjiga vsaj nekoliko dvigniti. Pomaga razumevati psalme in liturgijo velikega tedna. Knjiga je prevedena po liturgičnem tekstu v lepem, zares slovenskem jeziku. Priljubila se je takoj in je bila prva naklada skoraj raprodana že letošnji veliki teden. Te vrste knjige se same priporočajo. Naj slede kmalu še druge podobne.

Josip Lavtižar: Marijina božja pota v Evropi. Šmarnice. Druga knjiga. Založil pisatelj, Ráteče-Planica na Gorenjskem. — To drugo knjigo Lavtižarjevih Šmarnic je povzročila prva knjiga, ki je našla tak odmev, da je bila takoj razprodana. Druga knjiga za prvo ne zaostaja in jo bodo

brali za šmarnice še v poznejših dobah, posameznikom pa bo služila za pobožno razmišljanje o Mariji. Priporočamo. Dobi se tudi v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

Dr. France Stelè: *Cerkveno slikarstvo, o njegovih problemih, načelih in zgodovini.* Založila Družba sv. Mohorja v Celju. 1934. Cena 21 Din, ozir. 30 Din. — Knjiga, ki jo krasi obilica ilustracij, je sad člankov pisatelja v lanski »Mladiki«. Knjiga bo dobro služila za informacijo duhovnikom, bogoslovcem, dijaštvu in vsakomur, ki se zanima za razvoj umetnosti. Priporočamo.

Dr. Vladimir Murko: *Pet h gospodarski obnovi.* Založila Zveza jugoslovanskih hranilnic v Ljubljani. 1934. — Knjižica razpravlja o tem, kako lahko sami pripomoremo k zbolšanju gospodarskih razmer in trdi, da je varčevanje podlaga vsega gospodarstva. Priporočamo.

Dr. Karl Rudolf: *Die lebendige Pfarrgemeinde.* Založil Wiener Seelsorge-Institut, Wien I., Stephansplatz 3. 1934. — V knjigi so razprave tretjega zborovanja dušnih pastirjev na Dunaju v dneh od 26. do 29. decembra 1933. Razprave so praktične in bi mogle služiti dušnim pastirjem tudi pri nas.

Št. 1625.

31.

Konkurzni razpis.

Z okrožnico škof. ordinariata z dne 1. marca 1934, št. 901 in z zaključnim rokom do 25. marca je bila razpisana župnija Motnik v kamniški dekaniji, stoječa pod patronstvom škofijske graščine Gornji grad.

S tem pa se razpisuje že dlje časa izpraznjeni kanonikat pri kolegiatnem kapitlju v Novem mestu in župnija Sv. Trojica nad Cerknico, stoječa pod patronstvom graščine Nadlišek.

Pravilno opremljene prošnje je poslati na škofijski ordinariat. Rok za vlaganje prošenj se zaključi 25. junija 1934.

V Ljubljani, dne 14. maja 1934.

Ign. Nadrah,
gen. vikar.

32.

Škofijska kronika.

Stolni kapitelj. Umeščena sta bila dne 2. aprila 1934: Ignacij Nadrah, dosedanji stolni dekan, na podeljeno mu stolno proštijo, in stolni kanonik dr. Franc Kimovec na prebendo stolnega dekana, ki mu jo je sv. Oče Pij XI. podelil z bulo z dne 8. novembra 1933.

Zavod sv. Stanislava: Za profesorja zoologije in botanike na škof. klasični gimnaziji v Št. Vidu nad Ljubljano je bil imenovan Anton Moder, dosedanji suplent te stroke.

Umeščen so bili: Karel Žužek, župnik pri Sv. Trojici nad Cerknico, dne 28. februarja 1934 na župnijo Sv. Vid nad Cerknico, Ignacij Skobe, župni upravitelj v Robu, dne 7. aprila 1934 na to župnijo, in Franc Zabret, župnik v Kovorju, dne 7. aprila 1934 na župnijo Bled.

Prezentirana sta bila: Jernej Kovič, župni upravitelj v Polšniku, na to župnijo, in Anton Rovtar, kaplan v Leskovcu, na župnijo Motnik (umeščen dne 14. maja 1934).

Podeljeni sta bili župniji: Brusnice Alojziju Lundru, kaplanu v Črnomlju, in Kovor Francu Vaupetiču, kaplanu v Šenčurju pri Kranju.

Imenovana sta bila za ekskurendo-upravitelja: Viktor Švigelj, župnik na Blokah, za Sv. Trojico nad Cerknico, in Jožef Hartman, župnik v Križah, za Kovor.

Premeščena sta bila kot kaplana: Janez Hladnik iz Kovorja v Rovte in Anton Dodič iz Škocijana pri Mokronogu v Boh. Srednjo vas.

Namešчени so bili kot kaplani: David Doktorič v Kamniku, Ivan Sekula na Trebelnem, p. Gabriel Planinšek O. F. M. pri Sv. Cirilu in Metodu v Ljubljani, Franc Čampa v Zagorju ob Savi, Franc Fortuna v Smledniku, Ignacij Škoda v Škocijanu pri Mokronogu, Jožef Vovk v Hinjah in Ludovik Zajec v Sv. Križu pri Litiji.

Izpustnico iz ljubljanske škofije je prejel konzultor Anton Kordin in bil inkardiniran skopljanski škofiji v Prizrenu.

Teološka fakulteta: Promovirana sta bila za doktorja teologije Jožef Gracar in Jakob Kolarič, oba C. M.

Konkurzni izpit so dovršili: Janez Hladnik, kaplan v Rovtah, Alfonz Jarc, žup. upravitelj v Poljanah pri Toplicah, Janko Oražem, žup. upravitelj v Starem logu pri Kočevju, in Karel Papež, kaplan na Raki.

Umrli je p. Hugolin Sattner, O. F. M., zlatomašnik, častni konzist. svetnik itd. v Ljubljani, dne 20. aprila 1934 v starosti 83 let. Naj v miru počiva!

Škofijski ordinariat v Ljubljani,

dne 15. maja 1934.

Ignacij Nadrah, s. r.,
gen. vikar.

Jože Jagodic, s. r.,
v. d. ravn.

Vsebina: 21. Izredno sveto leto 1934—1935. — 22. Odloki o odpustkih. — 23. Meditacija. — 23. Konference Sodalitatis ss. C. J. l. 1933. — 25. Šolski počitniški dnevi in prazniki. — 26. Nazivanje občinskih organov. — 27. Cerkvena oznanila. — 28. Prijava štolnine. — 29. Razne objave. — 30. Slostvo. — 31. Konkurni razpis. — 32. Škofijska kronika.

Izdajatelj: Škofijski ordinariat (Ignacij Nadrah). — **Odgovorni urednik:** Jože Jagodic.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čeč.